

9.8.20, Pustá Rybná

Ve jménu Boha Otce i Syna i Ducha svatého.

POZDRAV Milost vám a pokoj od Boha Otce našeho i Pána Ježíše Krista.

INTROIT Hospodine, slyš můj hlas, když volám, smiluj se nade mnou, odpověz mi! Mé srdce si opakuje tvoji výzvu: „Hleďte mou tvář.“ Hospodine, tvář tvou hledám. Svoji tvář přede mnou neukryvej, v hněvu nezanívej svého služebníka. Ty jsi byl má pomoc, neodvrhuj mě a neopouštěj, Bože, moje spásu. Ž 27, 7-9

PÍSEŇ 440 ozvi se,

VSTUPNÍ MODLITBA

Pane, děkujeme ti za tvé pozvání do tohoto domu ke tvému Slovu. Těší nás, že zde můžeme být, že jsi nám všem přítomen, že jsi nám dopřál tolik zdraví, abychom sem mohli přijít, a že jsi zároveň do našich srdcí vložil touhu po setkání se sestrami a bratry, a především s tebou ve tvém Slově. Prosíme, odpusť nám naše mnohá provinění, kterému často propadáme právě tam, kde se cítíme být silní, a daruj nám svůj pokoj. Prosíme, buď svým Duchem přítomen v našem středu a připrav naše srdce, aby bylo otevřené k naslouchání tvému hlasu. Chceme jej zaslechnout přes nesoustředěnost našich myšlenek i všelijak neumělá lidská slova, která ho tlumočí. Děkujeme, že se nám přes to všechno chceš dávat poznat a že k nám chceš i dnes promluvit. Prosíme, veď nás k tomu, abychom co nejvíc plnili poslání a co nejlépe využívali možností, které stále máme. Prosíme tě, žehnej všude tam, kde se schází tvůj lid ke tvé chvále a cti. Amen

1. ČTENÍ Ž 105, 1-4

PÍSEŇ 161 tebe, bože, chválíme

OHLÁŠKY

PŘÍMLUVNÁ MODLITBA

Vševědoucí Pane, je toho tolik, co bychom rádi změnili sami na sobě, v církvi a ve světě, ale nemáme k tomu sami dost odhodlání, moudrosti a možností. Uvědomujeme si, jak je dobré, že si rozhodování o budoucnosti světa ponecháváš sám ve svých rukou. A právě proto se obracíme na tebe.

Prosíme tě za Kristovu církev, aby ani ona nezůstávala uzavřena do svých vlastních záležitostí, ale dovedla vidět jasně okolní svět a vnášet do něho závan Kristova evangelia.

Prosíme za své sbory, ať zůstávají dobrou půdou pro duchovní život dospělých, dětí a mládeže i místy, kde bychom se učili dobře těžit svěženými hřivnami.

Prosíme za bližní, kteří se nesetkali se skutečnou vírou ani obětavou lidskou láskou, aby nezůstali trvale mimo jejich působení.

A tak odevzdáváme vše, na co sami ani zčásti nestačíme, tvé milosti a voláme ještě s Ježíšem: Otče náš, který jsi v nebesích... Amen

POSLÁNÍ Sám pak náš Pán Ježíš Kristus a Bůh náš Otec, který si nás zamiloval a ze své milosti nám dal věčné potěšení a dobrou naději, nechť povzbudí vaše srdce a dá vám sílu ke každému dobrému činu i slovu. (2Te 2,15-17)

POŽEHNÁNÍ Kéž rostete v milosti a poznání našeho Pána a Spasitele Ježíše Krista. Jemu buď sláva nyní a až do dne věčnosti. Amen

PÍSEŇ 485 král věčný

2. ČTENÍ (ZÁKLAD KÁZÁNÍ) Mt 25, 14-19

Bude tomu, jako když člověk, který se chystal na cestu, zavolal své služebníky a svěřil jim svůj majetek; jednomu dal pět hřiven, druhému dvě, třetímu jednu, každému podle jeho schopností, a odcestoval. Ten, který přijal pět hřiven, ihned se s nimi dal do podnikání a vyzískal jiných pět. Tak i ten, který měl dvě, získal jiné dvě. Ten, který přijal jednu, šel, vykopal jámu a ukryl peníze svého pána. Po dlouhé době se pán těch služebníků vrátil a začal účtovat.

Následující příběh nás uvádí do situace, kdy žijeme před Bohem, který se jaksí nevyskytuje. Odešel. Odcestoval do jiné země, za lepším. Ještě předtím si však zavolal své služebníky a svěřil jim, co měl a nebylo toho úplně málo. Každému podle jeho schopností, což nikdy není úplně málo. Jednomu pět hřiven, druhému dvě, třetímu jednu a zmizel. A nyní se starejte sami.

Po nějaké době se však vrátil a začal účtovat. A teď jak to dopadlo. Tak daleko však nepůjdeme. Zůstaneme jen u toho, kdo je vlastně ten Pán a Bůh, proč nám stále tak mizí před očima a co se s tím dá dělat.

Nic. Bůh je mrtev, umřel, odešel za lepším, na věčnost, kde bude mít klid a nikdo po něm nebude nic chtít. Sice nám tu nechal všechno, co měl, ale když se vrátil, zjistil, že se vlastně vůbec nic nezměnilo.

A teď co my s tím. Zeptejme se však ještě trochu jinak, kde v tom všem je Bůh, když víme, že tady není, že je někde pryč. Kde a kdo.

Bůh je ten, který nás tu nechal samotné. Jen se svými hřivnami, ale úplně samotné. A teď si už porad'te sami.

Proč to však udělal a co ho k tomu vedlo. Byl jen zvědav, jak si s tím vším poradíme anebo za tím bylo i něco jiného a co.

Bůh po nás chce jednu jedinou věc. Svěřil nám do opatrování i to, co jasně vychází z něho samotného. Je to Boží slovo a víra.

Bůh nám je poskytuje, abychom nacházeli cestu k němu samotnému. A teď co my s tím. Co s jeho slovem a naší vírou v něj.

O Božím slově a víře je dobré především mluvit. Od toho i jsou, aby se o nich také a hlavně mluvilo. A to od nás Bůh i čeká.

Ale zkusme se na celý ten příběh podívat ještě trochu jinak, optikou Božího království. Dejme tomu, že nám tu bylo cosi svěřeno, nějaká obdarování a teď jde o to, jak s nimi i naložíme. A v tom je často i ten největší problém. Jak naložíme nejen se svými schopnostmi, ale i s tím, kdo nám je vlastně svěřil a proč.

Jisté je jen jedno, vybudovat Boží království na této zemi není v silách člověka, i kdyby se o to snažil sebevíce. Někaké pokusy sice už proběhly, ale téměř vždy ztroskotaly právě na člověku jako takovém. A na tom, že určité věci je lépe nechat na Pánu Bohu a ten se už ne snad postará, ale vrátí se a sám si to už probere. Co obstálo, a to i s časem a co by bylo lépe vyměnit, ne snad vrátit do původní podoby, ale podívat se na to i trochu jinak.

A nejde o to se o Božím království něco dozvědět. Jde o to dostat se k němu co nejlíže, až tam i skoro patřit. Ježíši vždy znovu naslouchat, vstoupit s ním do rozhovoru, do oboustranného dialogu mezi ním a námi, tak jako učedníci a lidé tehdy a církve a lidé dnes.

Sám Ježíš však na otázku po Božím království odpovídal pokaždé jinak. Jeho odpovědi přitom navazovaly na situaci lidí, s nimiž hovořil. Ježíš neodpovídal sevřenými definicemi a hotovými věroučnými formulacemi. Boží království mělo vždycky co dělat s naším všedním životem, a proto odpovídal podobenstvími a příběhy, které vycházely z našeho praktického, každodenního života.

Ježíš nutil přemýšlet a hledat odpovědi na otázky, které se i nám podávají při pomyslení na Boží království a co my s ním a v něm.

A první taková otázka či úvaha zní: Bůh a jeho království patří přece nerozlučně k sobě. A úkolem člověka je pracovat právě pro Boží království, zapojit se do Božího díla – a přitom pro nás sám Bůh často zůstává skrytý. Jak je tomu s Boží přítomností se zřetelem k práci na Božím království? Očekává se od nás práce na Božím díle, ale kde je Bůh? Otázka „kde je Bůh?“ zaměstnávala lidskou mysl od nepaměti. V různých souvislostech a různě formulována a každá generace na ni musela hledat vlastní odpověď.

Musíme přiznat, že s touto otázkou máme své nesnáze i my, obzvlášť silně to pociťujeme, když procházíme nějakou nejistotou,

životními útrapami, když se ocitáme v beznadějném postavení, když se nás osobně dotknou životní katastrofy nebo i živelné pohromy, záplavy, kdy se lidem jejich životní jistoty doslova hroutí před očima. Pocítili jsme to ve chvíli, kdy na nás dolehlo něco bolestného, kdy jsme museli přestát strastiplné dny či delší období.

Kladli jsme si otázku „proč“, ale třebaže jsme se naléhavě prosili o konkrétní Boží pomoc, zůstali jsme se svým trápením sami, Bůh se v našem případě nijak neprojevil.

A co nám k tomu ve svém podobenství říká Ježíš? Podává pomocnou ruku a skutečně odpovídá. Dvěma způsoby. Nejprve potvrdí: Bůh je nepřítomen. Skutečně nepřítomen, tak jako hlavní postava toho podobenství, jako člověk, který odcestoval. Odcestoval, není tady. Tuto Boží nepřítomnost a jeho mlčení člověk často prožívá tak, jako by Bůh byl mrtev. To může dosvědčit mnohý, kdo se do tak hluboké nouze a krize víry dostal. Každý takový potvrdí, jak bylo těžké se s tím srovnat. Není divu, že pak ne jeden člověk z toho vyvodí závěr, že Bůh není. Kdyby byl, pak na tom náš svět nemohl být tak, jak na tom je: plný utrpení, hrůz, strachu, plný nesmyslných událostí, které se stále dějí. Křesťan, který sám nějakou hlubokou nouzí či krizí víry prošel, dokáže cítit s těmi, kteří něco takového uvádějí jako hlavní příčinu, proč nemohou věřit v Boha.

Ježíš však jasně poví, že Bůh mrtev není. Že Bůh je živý, přítomný, jednající. A řekne to hned na začátku. Ano, Bůh jako člověk, který odcestoval. Ale co udělal předtím? Bude tomu, jako když člověk, který se chystal na cestu, zavolal své služebníky a svěřil jim svůj majetek. Neobyčejná, zvláštní, ale jasná odpověď. Ptají se po Bohu a jeho přítomnosti – a Ježíš nás odkáže na lidi, kteří mají svým jednáním zodpovídat za Boží přítomnost v tomto čase. Lidé stojící ve službě Bohu jsou těmi, kteří nesou odpovědnost za to, aby byl svět neustále konfrontován s otázkou po Bohu a musel stále znovu promýšlet: Je Bůh mrtev, nebo žije?

Dva služebníci jsou v našem příběhu uvedeni jako příklad jednání, které plyne z víry v živého Boha. Oba žijí v jistotě, že má smysl se svěřenými hřivnami dělat něco dobrého pro Boží království. Jednají v naději, že má smysl pracovat pro svět, ve kterém bude možno nejen dobře žít, ale který bude člověk utvářet do pravé, skutečně lidské podoby, kde bude Boží království zaujímat stále větší prostor.

V osobě třetího služebníka Ježíš vykreslí takové jednání, z něhož druzí nejspíš vyvodí závěr, že Bůh je mrtev. Lhostejnost, neochota nasadit se pro Boží věc, prostě takový postoj, že to, co mi bylo svěřeno k odpovědnosti, je nejlépe někam ukrýt, dát stranou, prostě odložit. Odezvou takového postoje nakonec bude jen pokračující nevěra v živého Boha.